N-aveți niciun drept asupra mea

On Noiembrie 28, 2009

Învață să te conectezi la realitatea lumii concrete, fără să depinzi de acea realitate a imaginilor care pretind explicații, justificări, înțelegeri în ceea ce privește raportul dintre ceea ce dorești să obții și ceea ce nu este posibil să primești.

– Așa este, spuse Olympia. Nu mai vreau să fiu prea umila supusă a excentricităților dumneavoastră. Dacă ați avea pentru mine nu dragostea, asta n-aș îngădui-o, ci afecțiune, – știți că viața mea este cântecul, – atunci n-ați mai încerca să-mi interziceți să nu cânt, ci să respir. Sub pretext că sunteți gelos pe vocea mea vă interpuneți între mine și visul meu, îmi retrageți sublima bucurie de a emoționa inimile parizienilor, de a face ca sufletul meu să palpite în sufletul oamenilor. Deoarece dumneavoastră aveți extravagațele dumneavoastră, ar trebui să le înțelegeți și pe ale altora. Cât despre mine, extravaganța mea este bucuria de a transmite sălilor pline fiorul care-mi tulbură sufletul, tot ceea ce simt, tot ceea ce mă copleșește. Nu văd pentru ce aș sacrifica capriciul meu pentru al dumneavoastră. N-aveți niciun drept asupra mea. Sunt liberă. Voi cânta oriunde voi dori. Teatrul este piedestalul, este trepiedul înflăcărat de unde preoteasa își rostește oracolele în fața mulțimilor și revărsa asupra lor harul divin care o devora.

După o scurtă pauză, Olympia continuă:

Mi-ați amintit de învoiala noastră, continuă Olympia, înviorându-se pe măsură ce vorbea. Haideți, spuneți-mi că-mi cereți înapoi cei cincizeci de mii de franci pe care mi i-ați împrumutat? În timp ce eu îmi făcusem din dumneavoastră un prieten, dumneavoastră doreați să-mi deveniți stăpân ! Iată că mă desprind și sfărâm învoiala. Vă dau banii înapoi și îmi retrag prietenia. Banii? Dacă ați crezut că mă rețineți prin acest lanț, v-ați înșelat. N-am avut niciodată nevoie de ei, decât pentru a-i dărui. În ceea ce mă privește, nu cunosc alt lux și altă bogăție decât arta, și nu m-aș simți niciodată mai în largul mei decât într-o cămăruță, la o mansardă, unde aș cânta ca o pasăre. Slavă Domnului ! Pot să mă achit și să nu vă datoreze nimic.

Leadership: Imaginea ta este influențată cauzal de experiența conștientă, subiectivă, a unei persoane care chiar dacă participă la procesul schimbării nu se poate situa într-un raport de egalitate cu alegerile tale?

O tresărire încreți buzele lordului Drummond, ca al lui Othello când Iago l-a informat că Desdemona îl iubește pe Cassio. După tonul ferm și semeț cu care vorbise, lordul Drummond pricepuse că luase o hotărâre pe care nimic n-ar fi putut-o zădărnici, cu excepția artei, poate, fără de care n-ar fi putut trăi.

– Așadar, zise el, faptul că vă iubesc este o crimă? Dumneavoastră, o artistă, dumneavoastră îmi reproșați emoția pe care o resimt în fața artei? Ideea că m-am îndrăgostit de o voce, așa cum te-ai îndrăgosti de o femeie și că am pentru sufletul exprimat în cântecele dumnezeiești aceeași gelozie pe care alții o au pentru un trup? Da, este adevărat, sunt gelos pe cântecul dumneavoastră. Dar nu numai din pricina mea, ci și din pricina dumneavoastră. Aveți dreptate, am izbucniri mânioase când vă văd azvârlind oamenilor de rând aceste sunete în care puneți tot sufletul dumneavoastră. Publicul vă admiră în mod necioplit, dar nu va înțelege valoarea. Nu are totdeauna starea de spirit să vă asculte. Glasul dumneavoastră, care mie îmi deschide bolțile cerului, pe alții îi lăsă în lumea pământeană. Ah ! De ce făgăduiți raiul neasemuitelor melodii tuturor acestor oameni infirmi și abrutizați? De ce coborâți firmamentul la nivelul pavajului străzii? Ceea ce dumneavoastră numiți spectacol, eu numesc profanare !

Leadership: Iei în calcul posibilitatea de a nu te autoacuza ca având drepturi asupra altor oameni, fără să trebuiască să explici atât conținutul conștient al gândurilor tale cât și modul tău de acțiune cauzală?

Gândurile și ideile noastre, fiind deseori materiale, dacă se întrepătrund în dezvăluirea formelor de manifestare ale sentimentelor profunde, așa cum o atestă povestea de mai sus, atunci rezultatul este unul dezastruos. În interiorul unui abis întunecos al minții omului, chiar dacă există o picătură din frumusețea sufletului, omul nu își va găsi niciodată puterea de a se elibera de întuneric. El va rămâne exact ca întunericul: un loc neclintit, un simbol al răului, al misterului sau al fricii.

A visa că vezi pe cineva în întuneric nu mai este atât de normal, nu-i așa? Iar speranța omului de a se schimba este o necesitate psihologică, în încercarea modestă a-și preconiza un viitor strălucit, demn, continuator al unor nume ilustre. Alteori, nu înțelegem că începem să fim iubiți abia după ce învățăm să spunem cu hotărâre "nu" acelor cauze lăuntrice ce limitează efectele unui act asumat de iertare.

Este oare posibil să înțelegem în mod rațional acest lucru, lăsând la o parte acea trăire de "suntem împreună", indiferent de ocazie? Logica spune că nu, dar sufletul spune da. Rămâne să formulăm o înțelegere rațională a influenței reciproce dintre doi oameni, adică dintre aspectul material și cel mental, înțelese ca aspecte ale unui drept unic: dreptul de a nu fi judecat. Dar, mai ales, trebuie să luăm în calcul și dreptul de a nu ne autoacuza atunci când faptele noastre secătuiesc pe alții de forță. Şi când faptele noastre rele sunt o pricină de poticnire pentru cei din lume și în acest fel îl îndepărtăm pe Dumnezeu de lângă noi, cum este ?

Sondând chiar mai adânc în sursa gândurilor oamenilor ca să scoatem la iveală o logică comună, vom descoperi că cel puțin unul din ei nu se dă bătut și găsește puterea de a deveni un luptător împăcat cu sine însuși, cu ajutorul unui om sufletist care îi devine apropiat. Fără a lega semnificația fiecărui gând de vreun lucru exterior, vom vedea că întotdeauna unui din ei este influențat cauzal de experiența conștientă subiectivă a celuilalt. Prin urmare, concluzia este următoarea, așa cum bine observa episcopul Nicolae Velimirovici:

"Noi ajungem dușmanii unui om când îi cunoaștem însușirile rele, dar nu le cunoaște pe cele bune. Şi ajungem prietenii unui om când luăm seama la însușirile lui bune, dar în același timp, întrevedem și pe cele rele."

De multe ori leadershipul este acea realitate a spiritului uman care produce efecte copleșitoare. Pe cât posibil, în leadership, trebuie să cultivăm o privire "apropiată" de acea realitate care insuflă spirit de credință în ceea ce privește imaginea de sine, prin eliminarea a ceea ce este subtil, aparent, neînsemnat, dar cu efecte de tipul: "eu sunt pricina dumneavoastră ! "

N-aveți niciun drept asupra mea ! Asta exclamă o persoană care se știe influențată de cineva care se pretinde a fi un colaborator, dar în realitate dorește clar înfrângerea sa. Avea dreptate eseistul american William G. Jordan atunci când spunea:

Fiecăruia dintre noi îi este dată o minunată putere, aceea a binelui și răului, anume influența tacită, inconștientă, nevăzută, pe care o are viața sa: simpla iradiere a ceea ce este cu adevărat un om, și nu ceea ce pretinde că este.

* Notă: Dumas, Alexandre - *Mâna Providenței* , Editura Vestala, 1993, București.

Source: https://neculaifantanaru.com/n-aveti-niciun-drept-asupra-mea.html